

Шевченко — це те, що нас об'єднує

Якось так виходить, що всюди, починаючи від звичайних поїздок звичайним транспортом і завершуючи перебуванням на офіційних Шевченківських торжествах, — неодмінно перетнешся з іменем великого Тараса. Чи то вдома з колегами підозріваємо, що, мовляв, «Гайдамаки» дітям доречно вивчати хіба що в курсі «Література Уманщини», а «Катерина» сучасним школярам узагалі далека. Чи то сидимо в Чернівцях (яких Поет ніколи не відвідував) біля оригінального пам'ятника Шевченкові (скульптори М.Лисаківський і П.Лемський) з чернігівською письменницею Ганною Сердюк-Баран та київським художником Василем Лопатю, Шевченківським лауреатом, і захоплюємось тими-такими поемами як прекрасними взірцями романтизму, цікавими не для учнів, а для витончених фахівців. Чи то в потязі «Київ — Донець», де гірники вихваляються, як гарно вміють «врезати после банькі» улюблену пісню свого начальника «Реве та стогне Дніпр широкий» (у лазні весь персонал завжди чекає цього моменту з захватом).

Або ж коли просто пробуєш писати щось своє, художнє й зовсім далеке від шевченкознавства. Так, обравши для праці над книгою серії «Дитинство видатних людей» симпатичні мені постаті Павла Тичини, Надії Суровцової, Василя Симоненка, Василя Стуса й Ірини Жиленко, я, попри географічні, часові, побутові та інші відмінності кожного дитинства, завважила, що безперечною спільною рисою у становленні всіх цих письменників-громадських діячів є присутність Тараса Шевченка.

«Коли саме в мої дитячі роки глянув на мене із книжки Тарас Шевченко — не можу точно сказати. — занотує на старості Павло Тичина, ім'я якого носить наш університет, — Пам'ятаю лише одне: він глянув несподівано». Але пісня «Зоре моя вечірняя», яку виконували в родині Тичин як народну, і «Кобзар», позичений в односельця Данила Коцюра, й емоційне читання вісімнадцятирічним Павлом «Кобзаря» (вже власного, придбаного в чернігівській книгарні) мамі та пісківчанам, ба, навіть хист, окрім поезії, ще й до співу та малювання — то все нитки, які пов'язують Тичину з Тарасом. Та й свого першого «серйозного» вірша напише саме під його впливом. Образ Шевченкової України ранній Тичина піднесе у своїх поезіях до нових, європейських висот. Напише про Кобзаря багато віршів і статей. Саме в Шевченкових принципах шукатиме підтримки 1917 року, коли, після короткого спалаху волі, Україна знов опиниться на кривавій межі — уже більшовицької імперії. І коли відчусь, що не зміг, не встояв, що самого імперія остаточно пододала, шукатиме й плекатиме Тарасів дух у творчості молодих...

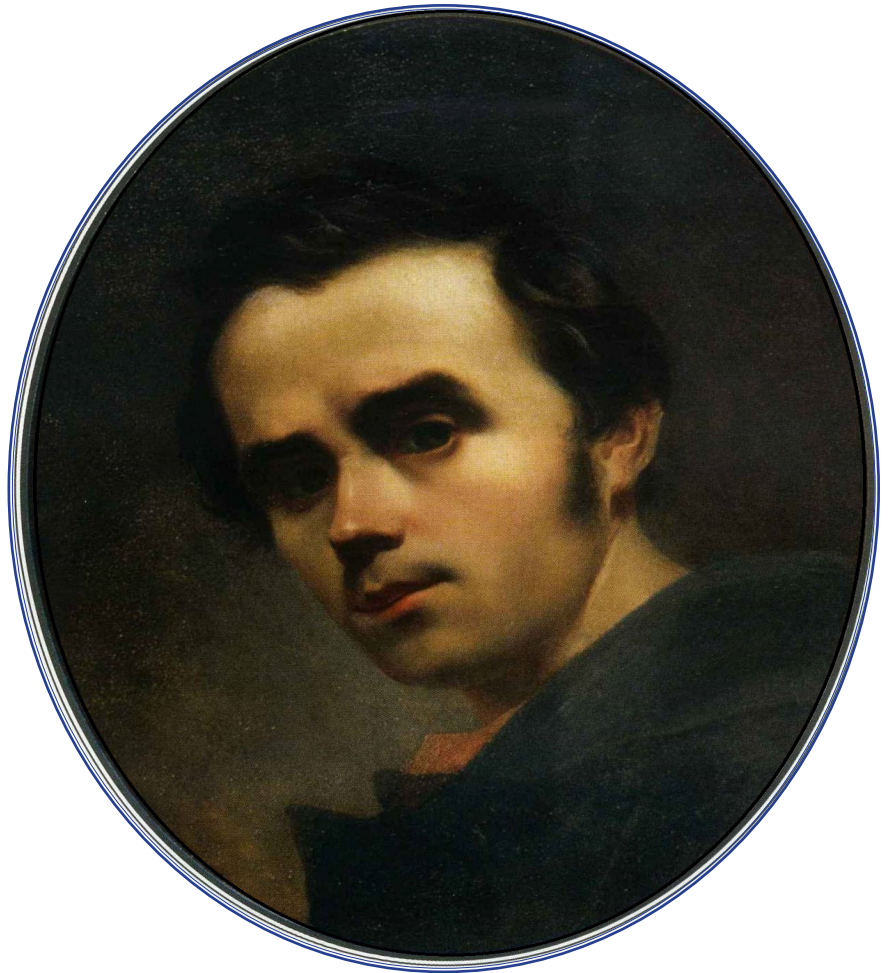
Усе життя Тичина вважатиме Кобзаря своїм духовним батьком: згодом у його вже «академічній» квартирі Шевченків портрет красуватиметься на почесному місці, поруч зі світлою матері. І неспроста шевченкознавець Василь Пахаренко назве

Тичину єдиною, крім поета Василя Стуса, постаттю, яка «успадкувала не якусь грань Шевченкової душі, а цілу душу».

«Чудесно написано. Стисло. Все-об'ємлюще. Крилато. У нього цей вірш іде від Шевченка», — так відгукнувся про юного поета, автора близького нам вірша «Уманським дівчатам» Василя Симоненка Павло Тичина. «Щось у мене було / І від діда — Тараса / І від прадіда — Сковороди», — писав у вірші й сам Василь. «Кобзаря» він полюбив змалку (не без впливу діда Федора Щербаня), ще в рідних Біївцях на Полтавщині. Знав цю книгу напам'ять і, за спогадом Лілії Шитової, вважав Біблією українського народу. Останні роки свого короткого життя проведе на Черкащині — в Шевченковім краї. А по смерті й товаришеві Миколі Сому, і мамі Ганні снитиметься не раз у Шевченковім товаристві. Та кож його завжди порівнюватимуть із Кобзарем...

Маленькою видатна уманчанка Надія Суровцова певний час мешкала в Києві у бабусі Калісті (татової мамі) — управительки будинку Івана Житницького на Козячому болоті, яке сьогодні відоме як Літературно-меморіальний будинок-музей Т.Г.Шевченка (провулок Т.Г.Шевченка, 8-А). Тоді це була дерев'яна сімдесятилітня одноповерхова споруда з темними затхлими кімнатами, скрипучими підлогами й численними квартирантами. Дівчинка швидко дістала в цьому домі хворобу суглобів (що потім зостанеться їй на згадку як хронічний ревматизм), але завжди пишалась, що тут «на антресолях», тобто на горіщі, в маленьких світлицях з 1846 до початку 1847 року жив сам Шевченко. Той Шевченко, чий вірші шанобливо навчала Надійку її російськомовна мама. Чий поезії Надійка декламувала на кожен татів День народження як найкращий подарунок. На чию могилу як до найбільшої святині їздили з батьками. Шевченкові твори 1925 року, заснувавши в харківському селі хатучитальню, молода Суровцова читала селянкам. Про нього на схилі віку насмілиться з боєм зауважити: «Еге ж, слабуватий він був духом, і журився не в міру, належну такому талантові. Адже всього десять років і з листами друзів». Сама вона відмучиться в радянських таборах аж 29 літ. Майже без друзів і без листів. Проте Шевченка читатиме і в камері, й на волі. Вразиться його глибокою релігійністю. В Умані, де Надія доживатиме віка, пам'ятник Кобзареві постане завдяки насамперед її зусиллям-клопотанням...

Василь Стус уже школярем знайде в «Кобзареві» мамину коліскову «Ой люлі, люлі, моя дитино», яку та вважала народною. Так маминими устами йому, ще немовляті, Тарас немов хотів передати священну місію берегти й продовжувати Україну. «Шевченко над коліскою — це не забувається», — пише Стус у передмові до своїх «Зимових дерев». — А співане тужно «Іди ти, сину, на Україну, нас кленучи» — хвилює й досі. Щось схоже до надгробного

голосіння з Заповіту: «Поховайте та вставайте, кайдани порвіте...».

«Кобзаря» Василь до 6 класу знав майже всього напам'ять. Стусова творчість і епістолярій наповнені явними й прихованими цитатами з Шевченка, а життя — наповнене Шевченковим духом. Хоч мама Іліна Якубівна й бідкатиметься, що Василеві вупали більш страждання, ніж навіть мученикові-Тарасові, навряд чи Стус хоч раз пошкодував, що все (як і в Тараса, — 47-річне) своє життя рівняє на улюбленого Поета...

В свідомості напівкиньки-напівчеркашанки Ірини Жиленко (рід походив зі Стецівки на Звенигородщині, там же й проходила канікули) Тарас Шевченко входив непомітно й надійно, бо це ж само собою зрозуміло: геній, світоч українського люду. Просто і легко проникали його істини в самісіньке серце. І коли Ірина-доросла (чи не згадавши столичне дитинство, у якому престижно було розмовляти лише російською?) напише вірша про Дурну ворону, яка хотіла, щоб всі навколо каркали, Шевченків рядок сам запроситься в кінець строфи: «Ніхто не тьохка, і не рохка, / не кудкудака, не нявчить. / На всіх язиках все мовчить»... І сама завдяки Тарасові у часи, коли така-от ворона вже занує своїм «карканням» чи не всю Україну, двадцятирічна Іра відважно занотує в щоденнику: «Я буду належати всьому світові, але ж зубами, нігтями, всіма силами душі і слова буду видирати українську славу і мову із людожерських пащ обрусі-

лих шовіністів. Хлопці сумно хилять голови і плачуть, що черезпівстоліття українська мова зникне».

Не вірю. «Не вмере, не загине...». Ще одну грань Шевченка Жиленко відкриє в дорослому віці, коли раптом з новою силою пройметься давно відомими «Садок вишневий коло хати...», «Нема з ким сісти, хліба з'їсти...»: як тонкого лірика, співця любові й родинних цінностей.

Упевнена: якби я взялась писати про дитинство будь-якої іншої видатної української особистості, перегуків із Шевченком там було б теж чимало. І думається тоді: а що, якби так у кожному життєвому епізоді — і в незнайомих містах, і в незвідка чужій та немилій школі, і в серцях зросійчених гірників, і в людських біографіях — шукати й вибірювати шевченківські зерна й зернинки? Отак, як є: без претензій, без пафосу, близькі й доступні кожному по-своєму? Може, тоді наш нашорошений світ став би ближчим, добрішим? Василя Стуса ці зерна поріднили б із ніколи не званою Надією Суровцовою, жовторотого школяра — з великим Павлом Тичиною, донецького гірника — з чернівецькими філологами?.. Може, насамкінець (і насамперед) Шевченко — це те єдине й головне, що може нас по-справжньому об'єднати?..

Марина Паєленко —
доцент кафедри української
літератури й українознавства,
член Національної спілки
письменників України

Врятуймо книгу — і вона врятує нас

Силами колективу кафедри української літератури та українознавства та за сприяння деканату факультету відбулась обласна науково-практична конференція «Проблеми сучасної літературознавчої освіти студентської молоді».

Ініціатива проведення належить професорам, завідувачу кафедри української літератури та українознавства Наталії Петрівні Сивачук, яка завжди й послідовно обстоює ідею навернення молоді до Книги й до Літератури.

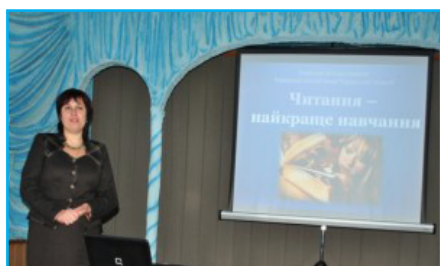
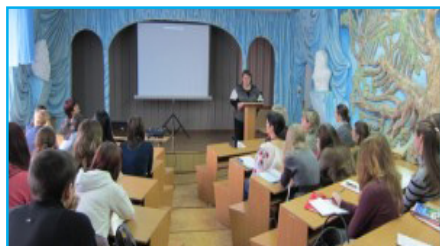
Спершу слово з привітанням мовила доктор педагогічних наук, професор, декан факультету української філології, директор Інституту філології та суспільствознавства Валентина Олександрівна Коваль. Вона акцентувала на важливості питань, піднятих у програмі конференції.

Далі, згідно з планом, мало прозвучати привітання і від Людмили Митрофанівни Нестругіної — заступника голови комісії з присудження регіональної літературної премії імені Федора Мицика, депутата Тальнівської районної ради, голови райкому профспілки працівників освіти Тальнівського району. Вона була вповноважена привітати переможців регіональної літературної премії імені Федора Мицика, якими цього року стали учасники університетського літературного об'єднання імені Миколи Бажана — студентка 5 курсу Сніжана Шутко і школяр Віктор Зеленський. Оскільки ж погодні умови завадили прибути Людмилі Митрофанівні особисто, то вітання від її імені озвучила керівник літературного об'єднання Павленко Марина Степанівна. Сніжана ж «закріпила» те вітання декламацією власного вірша, чим одночасно задала й своєрідний поетичний акорд конференції.

Далі всі заслухалися виступом учителя української мови і літератури, заступника директора з навчально-виховної роботи Уманської міської гімназії Бутулінської Тетяни Миколаївни («Читання — це найкраще навчання»), яка не лише містко й емоційно розповіла про досягнення гімназії у сфері дитячого читання, але й продемонструвала відповідне відео.

Потім звучали виступи викладачів кафедри української літератури та українознавства, серед них — Лопушан Тетяни Володимирівни, Козинського Леоніда Володимировича, Павленко Марини Степанівни, Зарудняк Наталії Іванівни тощо. Наталія Іванівна, крім власних думок, зачитала ще й виступ учительки з Христинівської ЗОШ Кравчук Ольги Михайлівни, котра хоч і не змогла в цей день відірватись від напруженого навчального процесу, все ж дуже пройнялась важливістю теми й надіслала свій схвильований виступ електронною адресою.

Завершився захід багатьма цікавими пропозиціями, і навіть дискусіями. Головним же результатом наразі, мабуть, можна вважати висновок, що кожен має починати вирішувати проблему літературної освіти насамперед із себе. І вести перед у цієї сфері належить саме філологам.

Збережімо фольклорну пам'ять Черкащини

На факультеті української філології відбулося незабутнє дійство — регіональний конкурс з українознавства для учнів 8–11 класів загальноосвітніх навчальних закладів усіх типів. Традиція проведення конкурсу з українознавства була започаткована співробітниками науково-дослідної лабораторії «Етнологія Черкаського краю», керівником якої є кандидат педагогічних наук, професор Н. П. Сивачук.

У конкурсі взяли участь учні загальноосвітніх навчальних закладів м. Умані, Уманського та прилеглих районів.

Зі словами вітання до учасників конкурсу звернулася доктор педагогічних наук, професор, директор Інституту філології та суспільствознавства, декан факультету української філології Коваль Валентина Олександрівна.

На невідкладному завданні освіти — вихованні патріотичних рис особистості в процесі пошуково-дослідницької роботи з українознавства — зацентувала увагу присутніх кандидат педагогічних наук, професор, завідувач кафедри української літератури та українознавства, керівник науково-дослідної лабораторії «Етнологія Черкаського краю» Сивачук Наталія Петрівна.

Наукових звершень, наполегливості у досягненні поставленої мети побажала учасникам конкурсу кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови та методики її навчання, заступник директора Інституту

філології та суспільствознавства з наукової роботи Коломієць Інна Іванівна.

Гостей привітали учасники творчої студії «Театр Слова» (керівник — старший викладач Снігур І. М.) та фольклорна група народного аматорського колективу «Софія» (керівник — Заслужений працівник культури України Василь Семенчук).

Координатор конкурсу з українознавства кандидат педагогічних наук, доцент кафедри української літератури та українознавства Гончарук Валентина Анатоліївна зазначила, що під час конкурсу всі учасники мають гарну нагоду презентувати результати своїх наукових досліджень.

Цікавим виявилися учнівські наукові розвідки про Рижавське весілля, про художників Ірину та Олега Вовнянків із Доброводів, про купальські пісні Уманщини.

Також учні презентували наукові дослідження традицій чумацького промислу в Україні, кобзарства як унікального явища Черкаського краю, сакрального значення поясу в звичаєво-обрядовій сфері жителів Східного Поділля тощо.

Співробітники лабораторії відзначили високий науковий рівень дослідження «Порівняння у весільних піснях історичної Уманщини».

Сподіваємося, що в недалекому майбутньому саме ці представники сучасної молоді докладуватимуть усіх зусиль для дослідження традиційної народної культури Черкаського регіону та для збереження його фольклорної пам'яті!

До 200-річчя Тараса Шевченка

В Черкасах, на базі Черкаського національного педуніверситету імені Богдана Хмельницького відбувся II (обласний) етап IV Міжнародного мовно-літературного конкурсу імені Тараса Шевченка. Від факультету української філології УДПУ брати участь у ньому вирушили студентки-першокурсниці Тетяна Соболь та Іванна Височанська — переможці попереднього, загальноуніверситетського етапу.

Варто відзначити, що дівчата старанно підготувались і добре впорались з поставленим завданням. Завдання було одне, але непросте: написати статтю в публіцистичному стилі, пояснивши, в чому полягає позачасовість і понаднаціональність Шевченкового імперативу й опираючись на статтю Петра Іванишина «Тарас Шевченко, його людина та імператив». Наші студентки висловили свої міркування з цього приводу, додавши, як того й вимагали умови, не менше 4 прикладів із творів Кобзаря.

За результатами Іванна Височанська зайняла III місце, а Тетяна Соболь — IV місце. Вітаємо переможців!

Кафедрою української літератури та українознавства було проведено презентацію щойно виданої книги видатного літературознавця, доктора філологічних наук, професора Василя Марка «Аналіз художнього твору». Автор, попри свій поважний вік, із готовністю подолав непросту дорогу з самого Кіровограда, аби лиш особисто поспілкуватися з колегами та поділитися зі студентами своїм науковим доробком.

Василь Петрович одразу підкрив аудиторію своєю дещо повільною, але інтригуючою, глибокодумною і дотепною манерою оповіді. Він ставив проблемні питання, на які потім намагався відповідати разом із присутніми.

Так сталося, що майже всю свою доповідь пан Василь Марко побудував саме на текстах Тараса Шевченка, назустріч 200-річчю якого іде наразі весь світ. Усім відомий «Заповіт» він інтерпретував по-своєму, відкриваючи у творі нові глибини і підтексти.

Та головне, чим зачарував гість, це — побожне, якесь майже архаїчне на сьогодні обожнення Слова, ставлення до Твору як до самостійної, тендітної і живої субстанції. У наш чиничний час це особливо актуально.

Вшанування пам'яті Олекси Воропая

В рамках роботи кафедри української літератури факультету української філології відбулась Всеукраїнська науково-практична конференція «Пам'яті Олекси Воропая (1913-1989)». Про високий рівень заходу свідчить той факт, що у роботі взяли участь представники із 15 наукових та вищих навчальних закладів України, високоповажні закордонні гості з Японії та Чувашії, наукові співробітники краєзнавчого музею, вчителі загальноосвітніх шкіл, молоді вчені, аспіранти та студенти.

З вітальним словом до учасників конференції звернулася проректор з наукової діяльності, кандидат педагогічних наук, доцент Олена Ярошинська.

Вона наголосила на важливості наукової та навчально-виховної роботи, що здійснюється на факультеті української філології, зокрема дослідження та пропагування народної культури.

Урочисте відкриття конференції у вигляді літературно-музичної композиції, підготовленої учасниками творчої студії «Театр Слова» (керівник Снігур І. М.), сприяло духовно-піднесеному настрою учасників.

Суттєвим продовженням наукового зібрання була презентація відеодослідного проекту «Пам'яті Олекси Воропая» від членів фольклорного товариства імені Хрисанфа Ящуржинського — студентів 31 групи факультету української філології (керівники Йовенко Л. І., Терешко І. Г.). Виступ фольклорно-аматорського колективу «Софія» (керівник Семенчук В. В.) налаштував присутніх на позитивну співпрацю та активне обговорення питань конференції.

У роботі пленарного зібрання ґрунтовними та науково переконливими були доповіді кандидата педагогічних наук, професора, завідувача кафедри української літератури та українознавства Наталії Сивачук, доктора філологічних наук, професора, завідувача відділу фольклористики Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України Миколаї Дмитренка, народного академіка Чувашії, члена Міжнародного співтовариства письменницьких спілок Едісона Патмара, який з особливою шаную розкрив значущість українсько-чуваських фольклористичних зв'язків.

Підсумки пленарного засідання узагальнила доктор педагогічних наук, доцент кафедри української мови та методики її навчання, директор Інституту філології та суспільствознавства Валентина Коваль.

Миколі Дмитренку, який родом із Вінниччини, подаровано вишиту сорочку з автентичним візерунком, здотриманням традиції кольору «чорним по білому».

Відкрите практичне заняття з методики навчання української літератури за темою «Методичні концепції викладання української літератури у спадщині В. О. Сухомлинського» проведене доцентом кафедри української літератури та українознавства Пархетою Л. П. зі студентами 42, 43 та 44 груп у контексті заходів, присвячених 95-й річниці від дня народження видатного педагога-гуманіста.

На занятті визначено основні константи методичної системи Василя Сухомлинського у викладанні української літератури, зокрема: особливості аналізу художнього твору, система роботи з книжкою, робота з позакласного читання, система письмових робіт.

Студенти виявляли належний рівень знань, умінь і навичок з теми, підготували й провели цікаві фрагменти уроків.

Перші спроби

Важливе місце у навчальному процесі на нашому факультеті посідає педагогічна практика. З 11 по 15 листопада студенти IV курсу факультету української філології проходили педагогічну практику з фахових методик у школах міста.

Привітно зустріли студентів-практикантів у загальноосвітній школі №4. Учителі-наставники Андрущенко О. М., Волинська І. С., Кучеренко Т. В. провели консультації для студентів, дали практичні рекомендації до проведення уроків.

Попри хвилювання та страх, студенти Мончук Л., Кириленко К., Смерецька О., Хлівна Т. провели по одному уроку з української мови та української літератури. Важливою була підтримка методиста Пархети Л. П., яка своїми настановами та порадами додавала впевненості у собі.

Ця практика стала ще однією сходинкою на шляху до опанування майбутньої педагогічної професії.

*Тетяна Хлівна,
студентка 4 курсу*

Народознавче свято «Андріївські вечорниці»

З ініціативи кафедри української літератури та українознавства (зав. кафедри канд. пед. наук, професор Сивачук Наталія Петрівна) на факультеті в самодіяльну позааудиторну творчість активно впроваджується українська обрядовість, народні звичаї і традиції.

А відтак, уже традицією є проведення народознавчих свят. Яскравий приклад – щорічне святкування Андріївських вечорниць. Адже з усього циклу грудневих молодіжних свят день Андрія Первозванного – найцікавіший, від нього віє чарівною староукраїнською традицією.

Святого Андрія в народі вважають покровителем дівчат, про що переконуємося з усної народної творчості: «На Андрія робиться дівцям надія», «Андрію, Андрію, конопельки сію, дай же Боже знати, з ким буду весілля грати».

13 грудня студенти разом із викладачами та студрадою факультету до тонкощів відтворили Андріївські молодіжні гуляння історичної Уманщини.

Мистецтвом спілкування, дотепними жартами, ворожіннями на майбутню долю, дівочими заклинаннями на щасливе подружнє життя, ритуальним «кусанням» калити мольдь пропала народний фольклор, обрядову культуру українців.

Народний аматорський колектив «Софія» (керівник Семенчук Василь Васильович) продемонстрував високий рівень пісенної творчості, притаманних для молодіжних вечорниць.

Атмосферу давнини народної традиції підсилили декорації – архівні етнографічні матеріали науково-дослідної лабораторії «Етнологія Черкаського краю».

Інсценізовані студентами-філологами Андріївські вечорниці стали яскравим втіленням молодості, краси і мелодії, сміхової культури, що увіковічили наші предки в календарній обрядовості. Як пори року щорічно повторюються, таке й побажання висловили учасники молодіжного гуляння: «А нам дожити до наступних свят!».

Співпрацюємо зі школярами

Де можна краще познайомитися з майбутніми абітурієнтами, як не готуючись разом із ними разом до навчання у вузі?

Так, викладачі нашого університету Денисюк В.В., Зарудняк Н.І., Чухрій А.Ф. працюють із вихованцями НВК «Уманська загальноосвітня школа-інтернат I-II ступенів імені Юрія Гагаріна — педагогічний ліцей» над практиком з української мови, сучасним літературним процесом, поглибленим вивченням синтаксису...

Ліцеїсти пишуть наукові роботи, виступають на конференціях, друкуються у місцевій та обласній пресі, беруть участь і перемагають у МАН, блискуче інсценізують українську класику. Вони мрійники та естети. А ще — поети. Наприклад, Корнева Віка захоплюється «трохи сумним осіннім дощем», Пяничук Аліна, «вдихаючи осінній аромат, по-іншому відкриває світ», Охріменко Дарина вмис побачити, як «плаче небо, вкриваючись боєм»,

Кутвіцька Людмила прагне, щоб «ледь помітне сонячне тепло, таке лагідне та щире, перетворилося у гаряче полум'я у серці і зігрівало холодною зимою»...

Також надзвичайно художньо обдаровані, спрагли знань учні навчаються по суботах в Родниківському навчальному окрузі (при Родниківській ЗОШ I-III ступенів, приміщення і двір якої славляться надзвичайними вазонами-квітниками), де з ними працюють Денисюк В.В., Зарудняк Н.І. Учні, крім того, що вивчають українську мову та літературу, пишуть ще й чудові творчі роботи, зокрема й оригінальні стилізації під творчість Т.Г.Шевченка.

Кожен зі школярів — неповторний та індивідуальний. Завдання кожного вчителя і викладача — розгледіти ту неповторність і посприяти якомога повнішій реалізації її в майбутньому.

*Наталія Зарудняк,
викладач УДПУ*

**ТВОРЧИСТЬ УЧАСНИКІВ
ЛІТЕРАТУРНОГО ОБ'ЄДНАННЯ ІМЕНІ МИКОЛИ БАЖАНА**

Артур Цикалюк,
випускник, переможець кількох
літературних конкурсів,
втім числі й всеукраїнського
поетичного конкурсу імені
Лесі Українки

А тоді, як бамкне дванадцята,
може, цокнусь наповненим келихом
із одним хоч би
вдячним поглядом.

Зима все писала до Березня
Білим віршем листи...
З давнього
вірша

Зима не витрчала більше сили
на біло завіршовані листи.
Взяла й на білий танець запросила,
а березень не зваживсь не піти!

Кружляли біло звільнені сніжинки,
вплітаючи будинки в білі сни.
Біль був лише в очах одної жінки —
підсніжничково-білої Весни...

Голови
Дерев
У небесах.
Хмари
Зачепились
За мушкети.
Сонце
Наводить
Лад.
Листочок

Щосили —
За гілля.
Відмовився
Від танців.
Хмари —
За мушкети.
Хтось —
За гілку.
На усе
Життя.

Марина Павленко,
доцент кафедри української літе-
ратури та українознавства, член
Національної спілки письменників
України, керівник літоб'єднання імені
Миколи Бажана

Прожитий рік —
як зношене пальто:
дірок від днів пустих
не залатати.

Гілочка тугі
в зеленій склянці,
вітальна листівка
в поштової скриньці,
розділений навіпіл
апельсин
у нижній шухляді.
От і сюжет
для новорічної казки

Передноворічне

Ти мені подаруй шоколад про Оленку,
Подаруй шоколад про кокосову пальму.
Цей ніч я знову зробилюся

маленькою —
Всім ведмедикам доньчиним стану за
маму.

Хай знайду я гостинці твої під
подушкою,
Миші-коні карету помчать по дорозі...
Як старанно весь рік я була
Попелюшкою!
Хоч цю ніч ти побудь мені дідом
Морозом!..

Коли в опівнічну годину
всі піднімуть наповнені келихи,
так невчасно я враз почую,
як на темному підвіконні
слинку спрагло ковтне вазон,
не поливаний цілу вічність.
Винувато метнусь до нього
з найсолідшою в світі водою, —
може, він мені це простить...

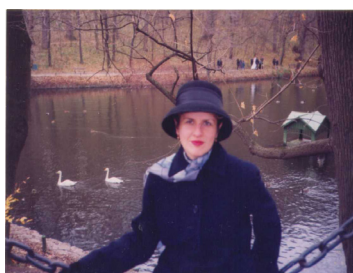
Анастасія Кравець,
студентка 1 курсу,
авторка поетичної збірки
«Сонцедощ» (2011)

КОЛИСКОВА

Бажане, жадане, кохане маля!
Для тебе сьогодні співає Земля!
Туманами місяць укутати хоче
І думають зорі про тебе щоночі!
І квіти підносять люстерка роси,
Гойдають колиску казкові ліси...
Піклусться ньенька і дбає татусь,
Ти в світі найкращий для рідних
бабусь,

Незайманий, щирий, частина душі!
Тебе не тривожать стежки-
спориші...
Не думаєш ще ти про гори й лани,
Лише споглядаєш смагадкові сни...
Майбутній поет чи художник небес,
Замріяний принц із країни чудес!

Для тебе усе! Вся планета Земля!..
...Тож поки що спи, моє любе маля!

Наталія Зарудняк,
викладач УДПУ

Це село все таке різдвяне,
ніби світ народився знову.
В снігові мережки убраний,
у мелодії дзвінко-прозорі,
цей струмок. Він тече

в дитинство.
Ці стежини — крізь весні й зими.
І верба ця, повита хмелем,
теж блукає зі мною ними.
Цей сусідський пес мені радий,
хоч уперше, либонь, побачив.
Нахилиюся, щоб поглядить —
вертить хвостиком, жваво скаче.
Ця дорога веде до мамі.
Ці дерева вп'ялись у небо.
Це подвір'я — коліска, сани,
що вертають себе до себе?
Ця дорога веде до мамі.
Ці дерева вп'ялись у небо.
Це подвір'я — коліска, сани,
що вертають себе до себе?

Визнання

Гей, папужко, різдвяний дарунку,
що страшенно не любиш тиші,
що найбільше цінуєш дружбу
І не терпиш, коли ми пишем.
Кольоровий артисте, клоуне,
що клюєшся, коли сердитий...
Ти щасливий, коли всі вдома,
хочеш з нами назавжди жити?

Олександр Шаболов,
студент 5 курсу (II вища освіта)

Прощавай, нас розділили милі
І роки, й святковий передзвін,
Коли тебе, всю яскраво-білу,
На руках виносив з церкви Він.

Ти мене, напевно, вже забула,
Я забуду теж, ти так і знай.
Час всі згадки попелом замулить.
Все. Любов минула. Прощавай.

Прощавай. Даремні сподівання
Я пишу у темряві нічний,
Лантух снів і зранене кохання,
І намисто потьмянілих мрій.

Не згадаю вже тебе ніколи,
И може віднайду колись свій рай.
По світах розкидала нас доля, —
Що ж. Любов минула. Прощавай...

Осінні зливи. Осінні хмари.
Велике місто. Безмежні далі.
Ідесь самотньо співає гітара,
И самотні люди в великих залах.

І я самотньо сиджу в кімнаті
И дивлюсь на стрілки на циферблаті,
Дивлюсь, як швидко летять хвилини
Туди, де пахне гірким полином.

І журавлями в самотній тиші
Думки про тлінне, думки про вічне,
А згадки лунуть крізь сірі зливи
У дні далекі, у дні щасливі...

Знов будуть весни, та їхні чари
Не нас запалять любовним шалом.
Осінні зливи... Осінні хмари...
Велике місто... Безмежні далі...

**До 200-річчя
Тараса Шевченка**

Сніжана Шутко,
студентка 5 курсу,
переможець регіонального літера-
турного конкурсу імені
Вадима Мицика

Не спалося, а ніч, як море...
Тарас Шевченко

Крізь розчинені вікна втікають од
мене сни,

Утікають, мов кіт від маленької сірої
миші.
Щоби канути в Лету в ніким не
порушеній тиші.
А до ранку сліди втікачів замете
білий сніг,
Припорошить із жалю і пам'ять мою
на час.
І шукатиму спогади й мрії свої серед
книг,
Що зі снами, скоріше за все, утекли
на Панас...

Олег Сирота,
випускник УДПУ

ЧАРКУВАННЯ З ТАРАСОМ
(До 200-річчя Т.Шевченка)

За Вас вже старший я. Тож, можу
зразу
Звертатись вже й на «ти» в свої
роки.

Отож, давай по чарочці, Тарасе,
Щоб розв'язались наші язички!..

В корчмі, де замість жида наш
земляк,
Він з податківцем на одній нозі, —
Ти бачиш, обернулося все як:
Всі хитруни посунули в князі!

У корчмаря ще викуплений став,
Крамниця для обдурення
людей, —
Оце такий свободи час настав,
Свободи від віршованих ідей...

Тебе питаю щиро, без образи:
За що терпів ти висилку і суд?
Це те, про що так мріялось,
Тарасе,
Чи це та сама панщина і бруд?

Ти вже перевернувся у гробу!
Чи може, ще по одній в забуття?
Цей світ дістався справжньому
жлобу,
Перетворилось в інтернет життя!

Так само плаче наймичка і син,
І сирота спить сам біля плити,
І додає у темний шприц полин
Хлопчина, що так мріяв про світи!

Я песиміст, бо бачу все наскрізь.
З нітратами вже твій вишневий
сад!
А хочеш, — з того світу підіймись,
Щоб швидко повернутися назад.

